

Ion Dacian

S-a retras discret din înălțimea pură la care ridicase interpretarea artei lirice, și, tot atât de discret, a plecat în neființă. Cine va putea uita farmecul, grația și eleganța cu care umplea scena și domina inimile spectatorilor? Ion Dacian s-a contopit cu opereta. Opereta era pentru el viața, era modul său de existență, ei i-a dăruit toată zestrea harului său de actor și cântăreț. Cu timbrul ei deosebit, vocea lui Dacian transforma melodia și cuvintele în fraze muzicale, iar atitudinea și gestul, în momente teatrale de maximă expresivitate.

I-am văzut prima oară pe scena de la „Alhambra“ (azi, Teatrul de Comedie), evoluind alături de actori care aveau să strălucească în teatrul de proză: G. Timică, Jules Cazaban, Marcel Anghelescu, Florica Demion, N. Gărdescu, H. Nicolaide... Ion Dacian a rămas credincios operetei, căreia i-a închinat întreaga lui viață. De numele lui, se leagă multe și mari succese, repurtate în ultimele patru decenii, atât pe scena românească, cât și pe scene din străinătate. A fost steaua, directorul și neostenitul animator al ansamblului. A promovat și a făcut cunoscută marelui public creația românească de operetă, i-a asigurat popularitate și dăinuire, consacrand — cu forța expresivă a lyrisului său — o mulțime de personaje: Ciprian Porumbescu (Lăsați-mă să cînt), Lyeon (Lysistrata) de Gherase Dendrin; Sandu (Ana Lugojana), Tudor (Plutașul de pe Bistrița) de Filaret Barbu; Ionică (N-a fost nuntă mai frumoasă de N. Kirculescu); Kean (Soarele Londrei de Florin Comișel) ș.a.

Artist pe cât de entuziast, pe atât de laborios, a fost deopotrivă și un mentor prețuit și iubit al generațiilor tinere de artiști lirici. Pentru meritele sale deosebite și pentru munca de neobosit artist-cetățean, i s-a acordat, pe lângă alte titluri, suprema distincție de Artist al Poporului.

A dat strălucire montărilor din repertoriul clasic și modern: Vinzătorul de păsări, Vint de libertate, Văduva veselă, Un vals vienez, Casa cu trei fete, Floarea din Shiraz, Țara surisului, Prințesa circului, Studentul cerșetor, Geișă, Paganini, Contesa Maritza, Liliacul, Voievodul țiganilor, Sylvia, și multe altele. Ultimul mare rol a fost Higgins din My Fair Lady. Toate partiturile interpretate de el au fost trecute prin filtrul unei personalități artistice capabile să le innobilizeze, transmițându-le, totodată, fiorul emoțional al unei inalterabile spontaneități.

Dacian rămâne, în istoria teatrului românesc de operetă, un creator de culme. Ceea ce a însemnat, pentru părinții și bunicii noștri, celălalt neuitat „prinț al operetei“, Leonard, înseamnă pentru generațiile de azi, Dacian.

Maria MARIN

telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“

Citim întotdeauna cu plăcere caietele-program ale spectacolelor Teatrului de Stat din Oradea. Au un conținut bogat, sînt frumos ilustrate și îngrijit tipărite. Autoarea lor este Elisabeta Pop, pe care o felicităm! ● La Teatrul Dramatic din Brașov, aflat în preajma premierelor cu între etaje de Dumitru So-

lomon (regia, Mircea Marin, scenografia, Tatiana Manolescu-Uleu), și Turnul de fildeș de Viktor Rozov (regia, Eugen Mercus, scenografia, Doina Antemir), se repetă Paiele și măgarii de Gheorghe Vlad, piesă publicată de revista „Teatrul“ (regia, Florin Fătulescu); scenografia, Doina Antemir). Se mai repetă

Nimic despre sinziene de Constantin Munteanu, piesă, de asemenea, publicată de revista „Teatrul“. Cu acest spectacol, pe care îl montează Florin Fătulescu, se va inaugura studioul teatrului, care se cheamă, cum credeți? „Studio '82“. ● „Tribuna“ din 10 decembrie 1981 publică un fragment din piesa Regina